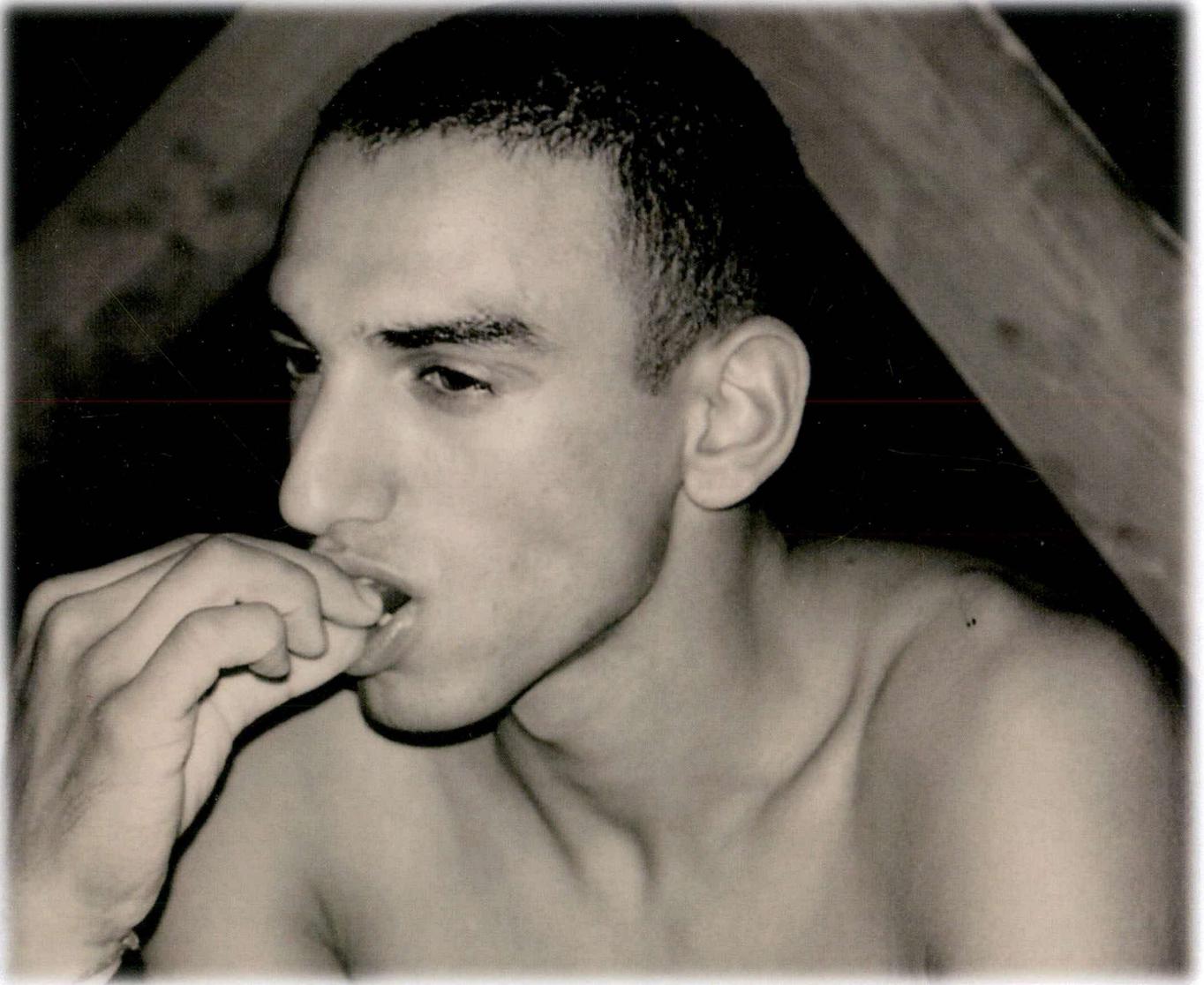

רענן (רני) קוממי זיל

ד' שבט תש"ם – ח' אלול התשס"ג

העבודה נכתבה לזכרו של רענן קוממי הי"ד

ע"י תלמידי אורט ספניאן, נועם, יונתן, אמיר ואלאור

בהנחיית שבות עמי בלדב

רענן בן הזקונים של יקרה וזכריה. נולד ביום ד' בשבט תש"ם (22.1.1980) במושב עמינדב בירושלים. אח לשירית, איילת, אורית ואורטל.

רענן היה ילד רגוע וסבלני, ילד שמח וסקרן. הוא הגיע מאוד בוגר ועצמאי לגן הילדים ולבית הספר. שובה לב היה. צנוע, חייכן, טוב לב, שקט, עוזר ותומך, אהוב על כולם. בגן נהג להגן על הילדים החלשים יותר. כשבגר אהב לעזור לנזקקים גם אם אינם מבני עמו, משום שתמיד ראה את האדם שבכל אחד. רענן נהג לפי מידת החסד, הרבה בגמילות חסדים, כיבד את כל הסובבים אותו, כל כולו אצילות נפש. שמות חיבה רבים היו לו: רני, ראנצ'וק, בובו, קוקו, קוממי.

בכיתות א'-ד' למד בבית הספר במושב גבעת יערים. המורות קראו לו נסיך, כיוון שהיה ילד מיוחד, בעל אופי נעים ומזג נוח, ידען וחכם ביחס לגילו. הוא היה נבון מאוד ומודע לכך שאינו יודע הכול, לכן לא התבייש לשאול ולחקור. רענן היה התלמיד היחיד שנכנס כל בוקר לחדר המנהל כדי לקדמו בברכת בוקר טוב.

על אף האהבה הרבה שהרעיפו עליו הוריו בהיותו בן זקונים, הוא לא היה ילד מפונק, אלא הבין את מקומו. רענן הצטיין בכיבוד אב ואם ותמיד עזר להם ותמך בהם. רענן זכה באהבה רבה אך החזיר לא פחות, ואהב את משפחתו אהבת נפש. הוא נהנה לשבת עם כולם לשולחן השבת, לבקר אצל הדודים והחברים, הקדיש מזמנו למקטן עד גדול. רני מצא שפה משותפת עם אנשים מבוגרים ועם ילדים בני ארבע.

לרני היה לב גדול, הוא נתן לכולם מעצמו, אהב את כולם. חבריו שהיה מוקף בהם הוזמנו לביתו. שעות רבות הם בילו במשחק ובכדור. רני פרגן לכל אחד על פי אישיותו, אהב לעזור לחבריו שהיו זקוקים לעזרתו. הוא היה חבר נאמן ואוהב.

בכיתות ו'-ח' למד בבית הספר הממלכתי דתי "מימון" בקריית משה, ירושלים. ומכיתה ט' עד י"ב למד בתיכון "אורט ספניאן" בעיר.

הוא היה חדור מוטיבציה להתגייס ליחידה קרבית מובחרת, למרות שאמו התנגדה לכך בהיותו הבן היחיד במשפחה. אחרי שעבר את הגיבוש לסיירת מטכ"ל, ויתר על שירות בסיירת והחליט שהוא רוצה להגיע לשייטת 13. "האהבה שלו לשייטת הגיעה מהים, הסבירה חברתו חנה. "הוא היה מספר לי על הים, על רוח מערבית, גלים דרומיים, ההשלכות מבחינת הסחף והמערבולות". מועמדותו לשייטת נדחתה בשל ליקוי בראייה והרכבת משקפיים. הוא החליט לעשות הכול כדי להגשים את החלום, ועל אף שגויס ב-7.7.1998 בחר לדחות את השירות כדי לעבור ניתוח להסרת משקפיים.

במהלך תקופת ההמתנה לגיוס מחדש, למד בשעות הבוקר שנת י"ג במגמת טכנאי אלקטרוניקה ב"אורט ספניאן", ירושלים, ועבד בשעות הערב כשליח ברשת המבורגרים. בכסף שחסך מימן לעצמו את ניתוח הלייזר בעיניים. בסכום שנותר הפתיע את אמו והודיע שקנה לשניהם כרטיסי טיסה ללונדון. רני ואמו נסעו לטיול בפרק הזמן שנותר לו עד הגיוס. שניהם נהנו מאוד ורני הרגיש סיפוק אדיר על שהצליח לשמח את אמו.

רענן התאמן רבות לקראת השירות ונהג לרוץ מרחקים ארוכים. אך התברר כי צה"ל אינו מאפשר למתגייסים לעבור מגיבוש אחד לאחר בין יחידות מובחרות, ומכיוון שכבר עבר גיבוש לסיירת מטכ"ל, לא יוכל לעבור גיבוש של השייטת. באהבתו ובמסירותו העזה לשייטת 13 היה רני עיקש ועמד איתן על דעתו, לחס בכל דרך, והגיע אפילו עד מפקד השייטת. לבסוף הצליח לקבל אישור לגיבוש נוסף, אותו עבר בהצלחה והתגייס לשייטת בפברואר 2000. בזכות התמדתו ועקשנותו השיג את מבוקשו. "כאשר הודיעו לך שהתקבלת לשייטת לא היה מאושר ממך, פשוט קרנת מאושר", כתבה אמו לאחר מותו. חברו סיפר כי "רענן דיבר תמיד על החלום שלו להתגייס לשייטת. זה מה שהוא תמיד רצה. הוא הרגיש שהצליח להגשים חלום". רני היה שבע רצון משירותו הצבאי, אהב את השייטת ונהנה מכל רגע, מהמבצעים ומהחברים.

לא היה לו מורא בפני סמכות, תכונה זו אפיינה אותו מילדות וגם כלוחם שייטת. כאשר חשב שמפקדו שוגה, העיר לו בדרך חכמה. רני מצא דרך להגיע לבעלי סמכות לא רק בעבור עצמו, אלא גם כדי לסייע לחלשים ולנזקקים. הוא ידע לומר מה שצריך לומר ובזמן הנכון. מפקדיו אמרו שאי אפשר להתעלם מנוכחותו, ושהוא ממגנט בשקט שלו. נוסף על כך, לרני היו יכולות טכניות גבוהות מאוד. הוא היה צלף ונווט מצוין, ואם חבריו נתקלו בבעיה, רני היה הכתובת. במהלך השירות בבוחן ימי קיבל מדליות.

במושב הצניע רני את עובדת היותו לוחם שייטת ומיד כשהגיע הביתה הסיר את מדיו "ועלה" על בגדים אזרחיים. הוא היה מגיע הביתה עייף מאוד ומיד נרדם, אך לא ויתר על אהבתו הגדולה למשפחה ותמיד מיהר לבקר את הסבים והסבתות במושב. טל אחייניתו כתבה: "כשהיית נכנס הביתה הבית היה מאיר. הקרנת על כולם מהשמחה והטוב שהיו בך. כולנו, מקטן ועד גדול היינו קופצים עליך, מחבקים ומנשקים אותך".

רני ידע למצות את החיים לצד השירות הצבאי הקשה. תחביבים אינספור היו לו. לעיתים, בחופשה מהצבא נסע לחו"ל, בכל פעם למדינה אחרת – פעם לטיול סקי, פעם אחרת לטיולי גיפים ואופנועים. מאחר שאהב מאוד אופנועים, הוציא רישיון לאופנוע 500 סמ"ק. רני אהב את הארץ ואהב לצלם נופים. הוא טייל רבות במדבר יהודה. כחובב ספורט אתגרי

התנסה בצניחה חופשית, בצלילה, בסנפלינג ובטיפוס הרים. כמו כן בצעירותו שיחק כדורסל בקבוצת אליצור ירושלים. רני גם אהב לקרוא ספרים, בעיקר ספרות של לוחמים, אהב לבלות עם חברים, ללכת לסרטים.

אחיותיו היו גאות בן, בגבורתו, בשלוות רוחו, בכוח ובידע שהיה רק לו. רני היה מעורה בכל הנעשה בבית, ותמיד עודד ופרגן. עם אמו דיבר בטלפון לפחות פעמיים ביום. כאשר היה יוצא לפעילות בשטחים דאג ליידע אותה שלא יהיה זמין, וכשיחזור ייצור קשר. תוך שבוע וחצי היה אמור לצאת להדרכה עד סיום השירות. המשפחה כולה חיכתה לרגע זה בכיליון עיניים. הוא הרגיע את אמו שתוכל סוף סוף לישון בשקט, הבטיח להוריו שייצא הרבה הביתה ויבלה עמם: "עכשיו תתחילו לחיות, תצאו לחופשות, אני אדאג לכם. מספיק עבדתם קשה, כולנו כבר גדולים ויכולים לדאוג לעצמנו".

ביום חמישי בלילה 4.9.2003 כיתרו חיילי הקומנדו הימי בניין רב-קומות בשכם שבו התבצר בכיר החמאס, מוחמד אל-חנבלי. כאשר החיילים סרקו את הקומה השלישית פתח אל-חנבלי לעברם באש. מתוך פיר המעלית זיהה המחבל את לוחמי צה"ל עולים במדרגות הבניין, ופתח באש לעבר הקומה השלישית והרביעית. רענן הוכיח גבורה עילאית כאשר התעקש לפרוץ את דלת המעלית כדי למצוא את המבוקש במקום מסתורו, רענן צעד ראשון במדרגות ובחילופי האש – נהרג. חייל נוסף שהלך אחריו נפצע קשה ושלווה חיילים נפצעו קל. אל-חנבלי נהרג מאש החיילים.

אמו ספדה לו במכתב ארוך שבו פנתה לבנה: "תמיד שידרת אופטימיות וביטחון, היית בגינך ביחומת מגן, ניצלת בנס ממוות, נפצעת קל ולא סיפרת לנו אפילו את זה. שמענו מהחברים שלך עכשיו. לא ידעת פחד מהו!... היית שנה ושמונה חודשים ב'מכין', תקופה לא קלה דאגנו לשלוח לך חבילות כל שבוע לכבוד שבת, דיברנו בסופי שבוע מספר דקות, ראינו אותך בקושי פעם בחודש, אבל הייתה לך מטרה. אמרת לי, 'אימא, אני כל כך רוצה לסיים מסלול ולראות אותך בטקס המרשים כל כך גאה'. וזה מה שבאמת היה. כאשר הפכת ללוחם נכנסתם לתקופה קשה של מלחמה בטרור, למרות שאמרת, 'אימא אל תדאגי, הייעוד שלנו בים, ובים אין כמעט תאונות' ככה ניסית להרגיע אותי, מסתבר היום שהיית בכל כך הרבה מבצעים מוצלחים... תמיד אמרת, 'אימא אנחנו מיומנים, יודעים את העבודה, תופסים מחסות, פועלים נקודתית וחוזרים לבסיס'. הביטחון שלך הקרין עלינו ולא האמנו שמהו רע עלול לקרות לך. רני, הגדלת לעשות כאשר נכנסת לקבע והקדשת את המשכורת הראשונה שהרווחת לטובת רכב חדש למשפחה, ביום שנהרגת נפרע הצ'ק האחרון. כמה אכזרי! לא בזבזת זמן, ניצלת כל רגע בחיך לעזרה והנאה, לא יאומן כמה חברים רכשת... לא תאמין, אבל ישנם אנשים שרוצים לקרוא לבנם שייוולד רענן כשמך,

ושיהיו לו התכונות שלך... " ועוד כתבה אמו יקרה: "האמנת בדרך בה בחרת... הספקת בשנותיך המעטות הרבה מאוד, השפעת על הרבה מאוד אנשים והצלחת לשנותם ולהאיר את דרכם. הענווה, הצניעות, טוב הלב, העזרה לזולת ואהבת האדם היו נר לרגליך. מבטך החודר ועיניך הטובות זכורים לכל מי שאותך פגש. אנו, בני משפחתך, גאים על שהייתה לנו הזכות להיות חלק ממך".

"עוד אני שומע אותך מדבר על החיים המשוגעים שנעשה ביחד אחרי השירות הצבאי," אמר האב זכריה, "אמרת לי, 'אבא, אני עוד אלמד אותך לטפס על מצוקים ואפילו לצנוח צניחה חופשית אם אינך פוחד".

אחותו שירית ספדה לו: "הגרוע מכול קרה. הדבר שחששנו ממנו בכל שנות שירותך... הייתכן? אחי הצעיר, היחיד, גבר מרשים וחסון, 'שאקל' בשפתכם, נהרג בשכם? אהבתי כשחיבקת אותי בזרועותיך הגדולות והנעימות. הקפדתי להתקשר אליך כל יום ולפתוח ב'היי מותק', וענית לי, 'היי מותק! מה שלום הילדים שלי?' עם מי הילדים שלי ישחקו ב'מלחמה'? עם מי ילכו לבריכה ולמי יראו את הביצועים החדשים והצלילות? הם אהבו אותך אהבת נפש, רני!..."

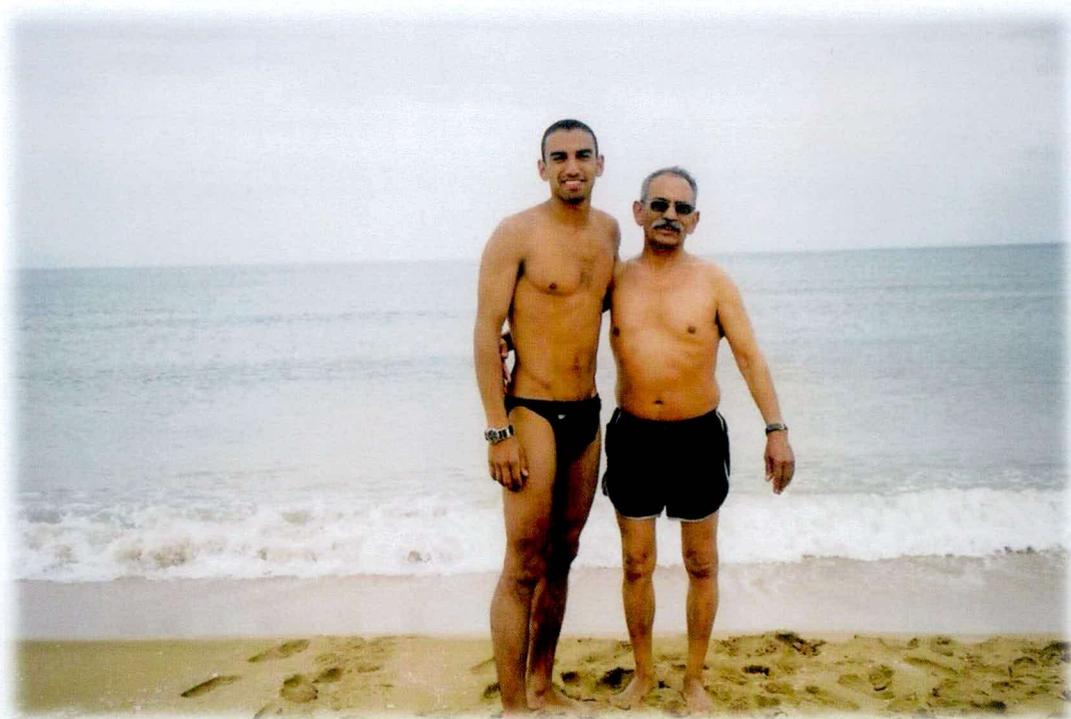
חברו נזכר: "רני (קוקו)... מאציל את חיוכו על כל אחד בלא בושה יתרה. כנראה שהוא אינו יודע את עוצמתו של החיוך הזה. שובה ומקרב כל אחד אליו, כאילו היה אחד מילדיו... החיוך מראה את מה הלב מרגיש, ולך יש לב רחב כגודל החיוך".

אמנון מפקדו כתב בשם הצוות כולו: "אדם קרוב אצל עצמו ואצל אהוביו. ואני אהבתי את רני. אהבתי את מבטו מלא ההבעה, את צחוקו המתגלגל. אהבתי את שיחותינו בהם הציג את דעותיו באופן נחרץ עד קנאה. אהבתי את תכונותיו האצילות. אהבתי את תשוקתו האגרסיבית לבלוע את החיים כמה שרק אפשר... בזכות יסודיותו ומקצועיותו הוא חשף את מפקד החמאס בשכם שעמד

לפגוע באזרחים חפים מפשע. הוא הלך כשהוא מגן עלינו בגופו, על חבריו לצוות שכל כך אהב. הוא הלך כמו שרני יודע ללכת, בגדול". החברים לצוות הוסיפו: "קוממי, אתה היית הדבק של הצוות, החבר, האבא של כולנו. תמיד בוגר ועם נקודת מבט נרחבת. בכל מה שנגעת הצלחת... תמיד שאפת למצוינות... המחשבה שלך הייתה לא שגרתית וידי הזהב המופלאות שלך תמיד שאפו להחזיק בחצי 'גינס' עם החבכה..."

חנה חברתו כתבה לאמו, יקרה: "... עם רני דיברתי המון על כל הדברים שהוא אהב, ואת כמובן תמיד היית בראשם. יקרה, הבן שלך היה האדם הנפלא ביותר שזכיתי להכיר,

האציל, היפה, הטוב, התמים, האוהב כל אדם. וכל כך היה לנו טוב ביחד, כל כך אהבנו ביחד, כל כך כיבדנו זה את זה, היו לנו כל כך הרבה דברים משותפים שרצינו לעשות, כל מיני תוכניות ליאחרי הצבאי, ורני השקט והחכם היה תמיד נותן הרגשה של ביטחון ושלווה... הוא היה מרגיע אותי ואמר שיממש, אבל ממש אין לי מה לדאוגי ולא יקרה לו כלום... ראנצ'וק החמוד שתמיד עושה עשרה דברים בו-זמנית כי אף פעם אין לו זמן, שיוצא הביתה וישר מתחיל לעבוד בגינה, לפנות את הגרוטאות מהחצר, שחולם לעשות לאימא שלו גינה יפה, כדי שתשב שם בערב ותנוח מעמל היום..."

מתוך שיר שאושיק גיסו כתב לזכרו:

"עצוב לי וראות לפעמים מכפסי
הרים / זה מכיר לי אותך / יכולת
יותר או פחות / לא יותר, לנסות
// עצוב לי וראות לפעמים ים,
צוללן או סירה / זה מכיר לי אותך /
כי מן הסתם נתת את כולך /
פחות או יותר / אבל בסך לא
יותר // איך אזכור אותך,
בעצם, / עובד חרוף, תלמיד מצטיין
/ ילד של אימא, חייל רפ"ק קדימה / הרי
בכוח היית ראשון / ראשון לתת,
ראשון לעזור / ראשון לנסות, ראשון
לעשות // מאיפה עזרת עצמותך
שאלתי: / איך בפשטות אזכר /
להמשיך לעשות / זה עניין יומיומי
שאסור לשנות // לזכות מחיל אל
חיל / זו עשייה זו ברק חיים // זו
החיים!"

עשרה חודשים לאחר נפילתו בקרב, נולד לרענן אחיין חדש הקרוי על שמו. מאז נולדו עוד שני בנים הקרויים על שמו "רענן". האחד לחברים טובים והשני לחברו מהצבא.

במושב עמינדב הוקם גן ואנדרטה לזכרו ולזכר בן דודו מנשה קוממי שנפל שנה אחריו. ספר תורה נכתב לזכרו של רענן והוכנס לבית הכנסת במושב עמינדב.

ביום השנה למותו וביום הולדתו מארגנת המשפחה ערבי לימוד לזכרו. חבריו של רענן לצוות מקיימים מדי שנה ערב שירה עם אמן לזכרו ולמחרת יוצאים לטיול שטח עם לינת שטח. מדי שנה מצטרפים צוותים חדשים שלא הכירו את רני וחונכו על מורשתו.

רב סמל רענן קוממי, נפל בקרב בשכם, ביום שישי ח' באלול תשס"ג (5/9/2003). בן עשרים ושלוש וחצי היה בנפלו. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים.

רענן הותיר אחריו הורים ארבע אחיות ושבעה אחיינים.

הכיתוב האישי שנכתב על קברו: "לוחם שייטת 13 האמיץ, הענו והאהוב, שחרף נפשו להצלת חבריו ועמו".

*להוריו של רני היתה מכונת ישנה, באחת הנסיעות הרכב נתקע, אמו שדיברה איתו בטלפון במהלך היום סיפרה לו שהרכב נתקע להם באמצע הנסיעה, רני כעס על-כך שהם משתמשים ברכב ישן שיכול לסכן אותם, והחליט לקנות להם רכב חדש. רני הלך עם אמו למוסך ברעננה שם הוא קנה להוריו רכב חדש מכספוביום שבו רני נהרג נפדה הצ'ק האחרון.

אכפתיות:

בחורה שהייתה עם רני בשייטת סיפרה על רני, שבאחד הטיולים הם ישנו בשטח והיא לא הצליחה להירדם כי היא פחדה מהכלבים ששוטטו בסיבבה. רני שהתעורר באמצע הלילה ראה אותה ערה ושאל אותה למה היא לא הולכת לישון? כשהשיבה שהיא מפחדת מהכלבים רני קם ואירגן לה מין "חומה" משקש"ים ואמר לה: "אל תדאגי אני אשמור עלייך".

רני היה אדם מיוחד, בעל שיעור קומה. אמו יקרה מספרת שהיא ורני "היו מחוברים באינפוזיה". היא יכלה לדבר איתו על כל נושא שבעולם. רני היה אח טוב, ודוד אהוב מאד. טל אחיניתו כתבה עליו: "אני זוכרת תמיד כשהיית נכנס הביתה, הכל היה מאיר. הקרנת על כולם מהשמחה והטוב שהיו בק. כולנו מקטן עד גדול היינו קופצים עלייך, מחבקים אותך ומנשקים אותך..".

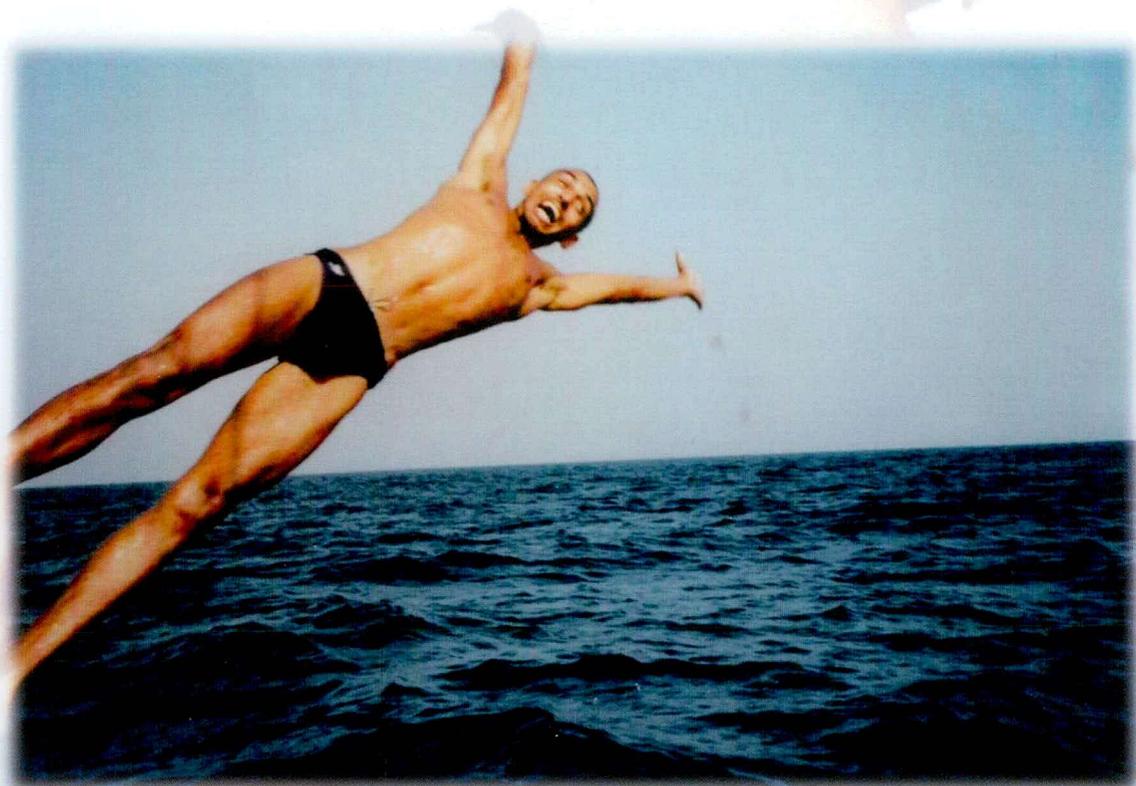
רני היה בחור צנוע, במושב הוא לא היה מסתובב עם המדים, ולא הרבה לדבר על כך שהוא בשייטת.

כשרני היה חוזר מהצבא למרות היותו עייף הוא היה קופץ לבקר את הסבים הסבתות, הדודים.

"איפה ישנם עוד אנשים

כמו האיש ההוא" ..

ככל שהזמן עובר, והשנים נוקפות הגעגועים לרני הולכים וגוברים. דמותו המיוחדת נחקקה בליבות האנשים שזכו להכירו. רני היה בחור מיוחד וזכה להשאיר את חותמו בלב כל איש שהכיר.

הגע אחרי לנלכת עם הרצקה, ממל 20-10 לניות אחרי ראיתי את ללנגר מלל או ליתר דיוק גורי
איתק ואתה רכוי לגמרי, נראה היה כאילו לקחת 300 קילו, תומר מכנים איתק לאיתו חזרה, מחכה
וורה, ואתה לרוץ מאחוריו.

אני חואל כדור ברגל.

ניסו להסתיר ממני כל הדקק לבית החולים, אכילו הכנו לי הראל ימינה כללכת מממאלי בנקודת
הכיניו אבל אני יצאתי, יצאתי ולא רק לכי המביז לל כל הסובביז, כלל יצאתי.

כלקבצו את מיתק למצתי את זה ב"אביבולנס" בדקק לבית החולים, הלשתקתי, כבר לא צנין
איתו מבקל מהרואה לתוריד לי הח"צ ללל כלל כק לחץ לי או ליתות לי קצת מורכיוז, כלל הלשתקתי
והתחמתי ללמח.

היה לי נרא קלה לא להיות בלוויה, רציתי לראות הכל, איכה, איק בדיוק, ללוות איתק בכעצ
האחרונה, ללכור הכל, אבל לביתי מורדס.

היה לי מאז חלוב להלחקס ולחזור לעצמי כמה ליותר מהר, זה היה קלה אבל לא צנין איתו כלום.
כאביז, מכלוליס, אחריק, הכול היה נראה לי זניח.

זמיינתי איתק מסתכל עליי ומעודד אותי כמו לרק אתה יודע.

רציתי לחזור כמה ליותר מהר ליחידה ולמלכה ללל, יצאתי ליל לי תפקיד חלוב למלל כבן להוריק
יחד עם כל הצוות, לעזור, להיות ולהלכיר למלל בבואה למה ליכול היה ללמח ממק.

אתה כל כך חסר לי, כל כך הרבה התייעצויות עם כמעט כל דבר לקורה

חוויות, אילוס, אינסוס, סראיס, בניית, הכל.

חלבתו לעם הזמן זה יצביר, יבחת וילכח אבל לא! קלוט לא.

מאז השתקמתי, נבצתי לוב, יום הולדת 24 למק, יום הזיכרון עם יום השנה למק. אכילו נולד מק

אחיו נוסף שנקרא עם למק, מין למחה מהולה בכאב... ולוב יום הולדת, יום זיכרון ואתה לא נמצא.

אתה רק משמש כנושא השיחה "במעגל כמברה" בגינה בבית הירוק.

מאז אכילו הכבתי ל"רווק" תקפה להייתי צריק אותך איתי, כה, לידו, בילויים, חצי גינס, וויסקי,

בחוקים. היית אוהב את הדירה של ריגל ולמי בתם אביה.

כאז לעם היית חלק ממנה באיזה שהיא דבר לו רק היית כה, אבל אתה כה, רק בזכות תמינה של

חיים מניצ אחרי איזה אימון, ולב עם הכוונות בסלון מייז כלנכנסים בדלת.

יל גם מאז חברה חדשה, רונ, כל כך רציתי שתכיר אותה, שהיא תכיר אותך. צברתי זה כאילו שהיא

לא מכירה חלק ניכר ממני. רציתי ל"תאשר" לי אותה, שתהיה מבסוט בלבי, היית אוהב אותה...

כל כך הרבה דברים קורים ויקרו ואתה לא כאן, אתה כל כך חסר.

הכל זנית, אנשים מסביבי לא מבינים איך אני נשאר אדיל לכל (כמעט לכל) אבל הכל מתמנה,

לימודים, החלמות, כאבים, הכל.

אתה באח יודע, אבל אנחנו מכינים בקנאות מאז שצבעת בכל סכמבר זיום עם ציב לירה, הכל
לזכרה בלבילנו, בלביל לוחמים צעירים ובעיקר בלביל המלכה ללב.

כל האחיינים המקסימים וכל המלכה הענבה אכלר לומר לבמאם למחיים ביום הזה וחד איתנו, לריום
אבלים, מליים ומחיים כוסות ווסקי לזכרה.

היום כבר 2012, מאז הלחנו להם כמה זכרים, חזי מהצוות כבר נלוי, אכילו כמה זאזאים נוסכי.
אתה רוני לרציתי לתכיר ב 2006 היא אלתי היום, צברנו כמה לינויים בחיים.

עם ריגל אתה באח מתבונן ולומר ממממה, אז אתה באח יודע עם הכביצה הנראית הזאת שהוא
צבר, לנה לצברה יום הזיכרון היה קלה אכילו יותר מקודמיו.

רני חלוב לי לתדע, כלום לא הלחנה, אתה לא הלחנה, הזיכרונות לא נמגו.

אני מבאח לב לאס היית מצטרף אלינו היום למילואים או סתם לביולי היית מלתמב באילו כלום לא
קרה, באילו לא הלכת לשום מקום, באילו נלאת כה תמיז.

אתה חסר לי.

אובה אותך ומבאח להיות בלביל המלכה ללב לס, תמיז.

זכיר. (חבר מהצוות)

רענן קוממי הי"ד

מי היה רענן קוממי?

אפתח בסיפור מרגש קצר.

לקראת יום הזכרון לשואה ולגבורה, סיירו תלמידי ביה"ס "אורט ספניאן" ביד ושם. הסיור העוסק בנושא משואה לתקומה נפתח "בשביל המחבר" והסתיים באמירת פרקי תהילים בבית העלמין בהר הרצל ליד קברו של רענן קוממי הי"ד.

בשובם סיפרו התלמידים על החוויה האישית והרגשית שחוו. "זו היתה עבורנו תחושה של גאווה, הצורך להתחבר ולהמשיך את דרכו של רענן הי"ד, שהיה תלמיד בית ספרינו".

תגובתי לתלמידים היתה עניינית. "יודעים אתם מי היה רענן? רענן היה בעיני איש "החיבורים"!!!

רענן היה הבולט בתלמידים במסע לפולין בהיותו בכתה יב'. בהבנתו ובפיקחותו הרבה חיבר בין אנשי העדות לתלמידים, בין המורים לתלמידים, כהמשך לדרכו כל השנים בהם חיבר בין משפחות התלמידים לביה"ס ובין התלמידים לחבריהם.

רענן איש החיבורים בין דור השואה לבין דור התקומה ובין צעירים למבוגרים!

לא פלא שההתרגשות היתה כה רבה: סיום מסע הצעידה מ"יד ושם" ל"הר הרצל" היה ליד קברו של רענן הי"ד. לדעת מי היה רענן, מה פעל בשנותיו הקצרות, והערכים שאותם השאיר לנו, האירו בליבנו את השביל המחבר בין שואה לתקומה.

אני מקווה מקרב ליבי שתלמידי בית הספר הפיקו את המרב מסיור זה וימשיכו בדרכו.

אכן רענן למד כאן בבית ספרנו. ההחלטה של רענן להצטרף לשייטת, גמלה בליבו במסע- החיים בפולין ובהבטחה לזכור ולא לשכוח לעולם.

גם אנו בימים אלה של זכרון נלמד מעוצמתו ומאהבתו את האדם הארץ והמולדת ונהיה ממשיכי דרכו.

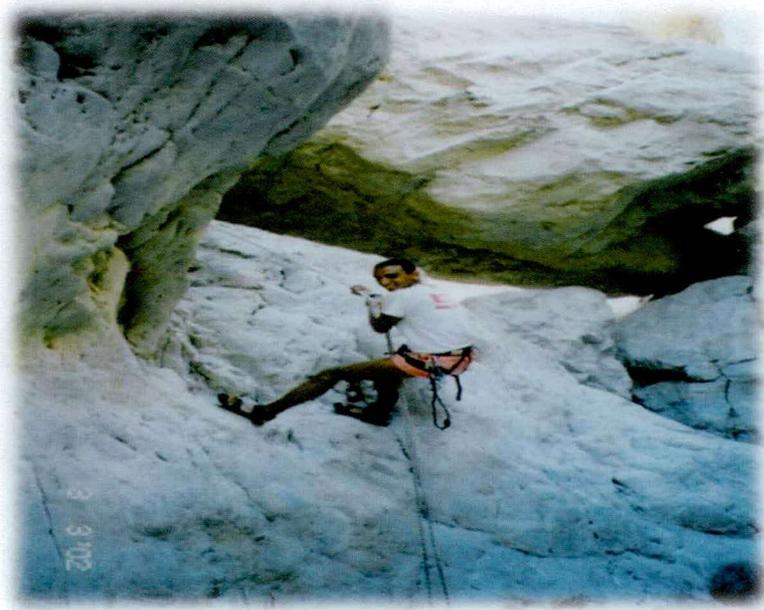
נזכור ולא נשכח... את זכר הבוגרים ואת זכר השואה!

יהי זכרו ברוך!

יחזקאל ישראלי (מנהל אורט-ספניאן).

תחביבים

על רני מספרים שהוא "בלע את החיים". בחור שאהב לחיות. בתקופת חייו הקצרה הוא הספיק לעשות כל-כך הרבה דברים שאהב. תחביביו של רני היו רבים ומגוונים. רני אהב מאד לבלות בחיק הטבע, לטייל בארץ ובחו"ל, בכל זמן פנוי שהיה לו רני היה מטייל במדבר יהודה, יורד לצלול באילת. רני אהב לעשות סקי, סנפלינג, לצאת להצגות עם חברים, לקרוא ספרים, ולבלות עם האחיינים.

לא זכיתי להכיר אותך בהיותך בין החיים, אך עכשיו לאחר תקופה ארוכה שבה למדתי עליך, למדתי ממך אני מרגישה שאני מכירה אותך כבר כ"כ הרבה שנים זכיתי להכיר אותך בדרך משפחתך המקסימה, הכרתי בחור צעיר שאהב את החיים או כפי שאמא שלך הגדירה את זה כ"כ יפה "בוא את החיים" יבצת לנצול כל רגע מחייך לבברים שאהבת והיו חשובים לך

הבבר שהכי בול לי במהלך הלימוד עלייך היה המיבות שנתברכת בהם בזמן שישבתי עם אמא שלך, בסיפורים ששמעתי עלייך, בשיחות עם אנשים שהכירו אותך, הבבר המרכזי שחזר על עצמו שוב ושוב, היה המיבות הגדולות שהיו לך

רני נתברכת במיבות מיוחדות, שהפכו אותך לאדם מרשים, ואהוב היית בחור עם כח רצון עצום, שאפתנות, מעולם לא וויתרת לעצמך, היית רגיש לזולת, ומיבת הנתנה הייתה כ"כ משמעותית לך, כיבוד ההורים שהיה אבוע בק מעורר השראה ורצון לנסות להיות גם אנשים כאלה

רני זכית בחייך להשרות על סביבתך הרבה אור ואהבה, שגם אני שלא זכיתי להכיר אותך מרגישה בו עבד הזים

יקרה וזכריה יקרים!!

תודה רבה שהכנסתם אותי לחיים שלכם, ופתחתם בפני צוהר לעולמכם ולחלוק כ"כ משמעותי לכם בזכותכם זכיתי, וכמו הילדים שהשתתפו בפרוייקט להכיר בחור מדהים, ומשפחה מדהימה למדתי מכם, מהסיפורים שלכם, מהי התמונות, מהי אהבת אב ואם לילדים כולי תפילה שחייכם יהיו מלאים בשמחה, באור, ושלא תבצעו עוד צער

שבות עמי הסאבג'טית מכרוייק יב לבנים

להורים של רעם

העבודה על רעם קומא גרמה לי לחיזוק הרצון שלי ללכת לקרבי, וחזקה את האהבה שלי לעם והרצון לתרום. רעם הוא בשר מאוב מיוחדת הוא תמיד עצר והיה ערני כלפי הצרכים של הסובבים אותו, והיה אפשר לראות את זה מכל מי שסיפר עליו כולם אהבו אותו והוא תמיד היה בשאר מערכת הוא נתן את החיים שלו לחברים ליחידה שלו ואם הוא לא היה חושב על הביטחון של החברים לצוות אז אולי היו נהרגים הרבה יותר ולכן רעם הוא בשאר מאוב מערכת בעיני והוא ימשיך להיות הבשר לחיקוי שלי תודה לכם הורים יקרים שגיבלתם ילד שכזה.

נעם חלפון תמיד אורט ספניאן

"השייטת היתה החלום של רענן"

רס"ל רענן קומימי ויתר על שירות בסיירת מטכ"ל כדי להגיע לשייטת, ואף עבר ניתוח עיניים לשם כך. חברו משה מספר כי "הוא הרגיש שהצליח להגשים חלום". הלילה רענן נהרג בפעולת הקומנדו הימי בשכם

ynet

פורסם : 05.09.03, 13:31

הפעולה בשכם. רענן נהרג
צילום: חיטרס

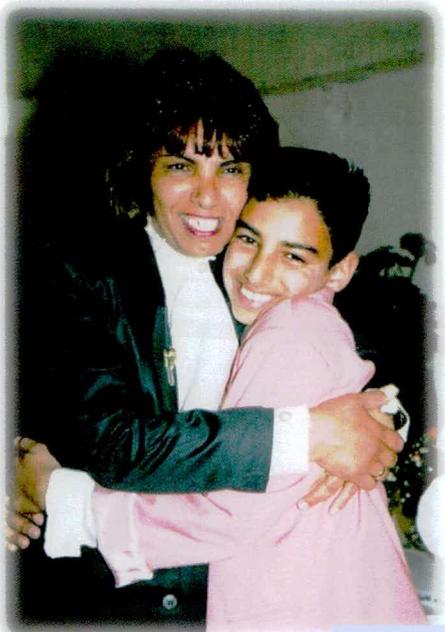
לוחם השייטת, רס"ל רענן קומימי בן 23 ממושב עמינדב שבהרי ירושלים, נהרג הלילה (יום ו') [בפעולת צה"ל בשכם](#). הוא הותיר אחריו זוג הורים וארבע אחיות.

משה אסרף, חברו של קומימי, סיפר ל-ynet כי "רענן דיבר תמיד על החלום שלו - להתגייס לשייטת. זה מה שהוא תמיד רצה". לדבריו, "אמא שלו לא רצתה

שיתגייס ליחידה קרבית כיוון שהיה בן יחיד במשפחה".

אסרף, שלמד עם קומימי בתיכון אורט ספיניאן בירושלים, סיפר כי קומימי לא הצליח להתקבל בתחילה לשייטת כי הרכיב משקפיים. "הוא עבר גיבוש לסיירת מטכ"ל, אבל זה לא הספיק לו. אז הוא עשה ניתוח להסרת משקפיים כדי לעבור לשייטת. כשהתגייס הסבירו לו כי מכיוון שכבר עבר גיבוש למטכ"ל, לא יוכל לעבור גיבוש של השייטת. הוא הפעיל את כל הקשרים, והגיע אפילו עד למפקד השייטת כדי שיוכל להתגייס לשם", סיפר אסרף.

במקביל לניתוח, דחה קומימי את הגיוס לצה"ל ואף למד שנת י"ג כדי שיוכל להגיע לשייטת. "כולנו התגייסנו בשנים 1998 ו-1999, והוא התגייס בפברואר 2000. רענן התאמן הרבה מאוד לקראת הצבא ונהג לרוץ מרחקים ארוכים. הוא מאוד אהב אופנועים והוציא רישיון לאופנוע 500 סמ"ק. לפני הגיוס הוא עבד כשליח ברשת המבורגרים".

...ארץ שמתקו לה רגביה
 ומלוחים כבכי כל חופיה
 שנתנו לה אוהביה
 כל אשר יכלו לתת...

